

tembra tudi jaz deležen, ker sem ta dan zopet obiskal Vrh in je bil ravno takrat prijazni vrhovški gospodar zaposlen s trgatvijo. Vljudno me je povabil na pokušnjo k dvema polnima posodama lepo zrelega črnega grozdja. Levo pobočje Vrha ter obsežne rebri in doline dalje za Kostanovjem so bile nekdanj vaški pašniki z zelenimi tratami in z nizkim grmovjem, kjer so vaški pastirji skupaj in vsevprek pasli vaško živino. Tam sem nekaj let svoje deške dobe pasel tudi jaz očetovo čredico. Pozneje so večji posestniki zabranili skupno pašo in zgradili svoje boljše pašnike. Paša je nato popolnoma prenehala. Vsi pašniki so zdaj prekriti z mladimi gozdovi, ki v njih raste mnogo lepih košatih kostanjevih dreves. Ti gozdovi nudijo prijetna izprehajališča posebno v poletju, ko kostanj cvete, in jeseni ob dozorevanju bogatega sadu.

(Dalje.)

Oče umrli hčerki.

*Kot rožo kdo bi vzel dišečo,
odšla si naglo, hči, od nas,
s teboj so vzeli mojo srečo,
zagrnil mrak je moj obraz...*

*Ob tvoji krsti znanec mnogi
solzé od žalosti je lil;
a jaz doma sem v bridki togi
skrivaj obupno roke vil.*

*Prepletli s cvetk so mnogo vrsto
mrtvaški oder ti ljudje;
a jaz položil v tvojo krsto
ljubeče svoje sem srce.*

*Na grobu tvojem togovaje
cipresa klanja veje mi;
a jaz ob njej stojim jokaje,
in zdi se: bol umeje mi...*

*Na grobu tvojem rezan kamen
besednik tvojih je vrlin;
a jaz užgal sem v srcu plamen,
ki tebi le gori v spomin...*

*Odkar sem, hčerka, te izgubil,
izginil srčni mir je moj,
saj Bog le ve, da sem te ljubil,
ve, kaj izgubil sem s teboj!*

Janko Leban.

V jeseni.

*Slanica nocoj je pala,
drobne rožice pobrala,
vrtec je opljenen zdaj,
polje, trafica in gaj.*

*Ostra burja je priplula,
z drevja listje je osula,
dež je pljusnil prek poljan
v žalostni jesenski dan...*

Albin Čebular.